

MALSON O PREMONICIÓ?

Maria Cristina Garcia Carrera

La negra nit cobreix l'horitzó, foscor profunda on m'endinso per trobar la llum. Encara no la veig però hi deu ser allà, més enllà... De cop, uns focus de camió s'apropen impertorbables. La llum! La llum que he buscat tota la vida és aquí.

Trepitjo els frens amb força, les rodes grinyolen, la llum m'enlluerna. Vull cridar... No puc, no em surt la veu, només se m'acut tancar els ulls esperant l'impacte!

Després, un silenci feixuc, segueixo per un camí que penetra dins d'un túnel, allà al final una claror s'intueix... però quan més corro cap a la sortida, més i més s'allunya la llum, aviat desapareix. La foscor absoluta m'envolta, tot s'enfonsa al meu voltant, tota jo m'enfonso. Tot desapareix, tot és fang, només fang... Però una mà estesa m'agafa, m'aixeca i m'acompanya fins la llum... És la senyora Júlia!

—Tic tic tic... Tic tic tic... Tic tic tic...!!

Uns segons d'incertesa... Identifico l'estança on em trobo... Només era un malson, alleujada, paro el despertador. El llibre amb el que em vaig adormir cau a terra, el torno a deixar sobre la tauleta de nit. Destaca el títol de la portada: *¿HAY VIDA DESPUÉS DE LA MUERTE?* És el llibre que em va regalar la senyoreta Lídia. "Té Consol, per tu. Sembla que últimament era la lectura preferida de la tieta, és just que te'l quedis". És cert, recordo que el llegia sovint,

jo li col·locava en un faristol davant seu, i ella anava passant les fulles amb l'únic dit que podia moure. Pobre senyora Júlia! És molt trist perdre el marit i dos fills de cop, i a sobre quedar-se invàlida de cap a peus; no m'estranya que només pensés en morir-se. Encara va aguantar molt. Era gran i tenia totes les xacres normals per la seva avançada edat, però amb una mala salut de ferro, com es diu normalment... Encara seria viva si jo no...

La dutxa em revifa i em distreu de les meves cabòries. Recullo la roba bruta, dubto un moment, abans de ficar-la dins la rentadora... Tot ha de ser normal, com si anéssim a passar un cap de setmana a la Cerdanya. Aquesta és l'excusa que he donat a la gent amb la que m'he anat trobant pels carrers. “Fa molt bé, senyora Consol, ara que pot.” “Vostè ja ha fet prou per la pobre Júlia, ara li toca gaudir una mica amb el seu fill”. Em preocupa que pensaran quan vegin que no tornem, i les coses que sortiran a la llum després... Encara que perdre la reputació que m'he guanyat en tots aquests anys, serà el detall que menys importància tingui.

La meva veïna Teresa, es va oferir per buidar el correu de la bústia i regar les quatre plantes que tinc dins de casa. “Només caldria, Consol. Tu ho has fet sempre quan he anat Galícia a veure als meus pares”. És clar que ho feia, però aquest petit favor no era res comparat amb l'ajuda que he rebut per part seva, la de vegades que s'ha hagut de cuidar del meu fill quan jo era amb la senyora Júlia.

—Adrià, estàs despert?

—A tu que et sembla, mama? Tens un despertador capaç de posar en peu a tot el poble. A més, avui l'has deixat sonar més del compte.

—Afanya't, si es plau.

—Ostres, mare! Si encara no son ni les quatre.

—Ens espera un llarg viatge. Em de travessar la frontera abans de dos quarts de set. Més tard són habituals els controls de policia i no ens convé topar-nos amb ells.

—Però... De què hem de tenir por, mama?

—De res fill, de res. Només cal ser puntuals, hem d'agafar un vaixell que no ens esperarà si no arribem a l'hora.

—No entenc com se t'ha acudit que ens organitzin un viatge tan rocambolesc. No podríem agafar un avió com la gent normal?

—No, no podem.

—Doncs no ho entenc, mama, no entenc tan misteri. Per què em d'enganyar a tothom? Ni al meus millors amics els hi puc dir on hi anem de veritat?

—Prou! Tingues paciència, ja parlaràs amb els teus amics més endavant. Ara has de confiar en mi. Deixa de fer preguntes i espavila!

Entro al meu dormitori per comprovar que no oblidó res. La maleta amb la roba, la documentació, els diners i el maletí... L'obro per contemplar allò que ens canviarà la vida: el collaret de platí i maragdes, el braçalet d'or i robí, el conjunt d'anell i arracades de diamants... Vuit-cents vuitanta mil euros en total! S'han acabat les misèries. Si pogués vendre aquestes joies legalment, podria

treure encara més, però no hi ha temps, i la meva amiga Daniela és el preu més alt que ha pogut aconseguir. Val més això que res.

He treballat més de disset anys per la senyora Júlia, ho he fet de la millor manera que he sabut, una feina dedicada a procurar-li el benestar que els seus familiars no han pogut o no han volgut donar-li...

El timbre de la porta sona.

—Mama! És la senyora Teresa.

—Només venia a acomiadar-me, maco. Ja ho teniu tot a punt, Consol?

—Bon dia, Teresa; no calia que vinguessis. Quina manera de matinar només per gust.

—Ja saps que tinc la son molt lleugera, qualsevol sorollet...

—Ai! Ho sento. T'hem despertat nosaltres?

—Què no, dona; que no. Ha sigut un gos que s'ha posat a bordar davant de la casa de la senyora Júlia. Pensava que havia entrat algú, però no. No es veu cap llum ni es nota cap moviment. No sé que veuria l'animal. Com no fos un fantasma...

La mirada se'm va cap a la finestra. Allà davant, a l'altra banda del carrer, dues faroles deixen veure els arbres del jardí darrera la tàpia i al fons apunta la teulada de la mansió de la senyora Júlia.

—Els fantasmes no existeixen —diu l'Adrià contestant a la Teresa, però mirant-me a mi, —deu ser un gat que s'ha colat per la porta del jardí.

—Tens raó, xiquet —respon la Teresa, —hi ha un munt de gats rodavons pels voltants. Com no comencin aviat la reforma de la mansió, s'omplirà de bestioles, ja veureu.

—Si els de l'ajuntament son intel·ligents no trigaran, senyora Teresa, Aquest poble necessita equipaments, tan per la gent gran com pel jovent. Cal aprofitar la generositat de la senyora Júlia, abans que els voltors dels seus nebots trobin alguna estratagema jurídica per quedar-s'ho tot ells.

—No vull que parlis així dels Montagut, Adrià... Teresa, el meu fill i jo volem esmorzar una mica abans de sortir, vols prendre un cafè amb nosaltres?

—Ui! No gràcies, de cap manera. Es molt d'hora. Penso que encara puc dormir una estona. Que tingueu un bon viatge. No correu, val més arribar tard que no arribar. La Cerdanya no es mourà del lloc.

Ens acomiadem amb petons i abraçades, ja ho havíem fet el dia anterior, però la Teresa és com de la família. L'enyorarem.

Torno a mirar per la finestra. Recordo les vegades que havia de sortir a qualsevol hora de la nit o la matinada, travessar el carrer, recórrer el jardí, entrar a la casa, pujar les escales i endinsar-me a l'habitació de la senyora Júlia... En la mansió sempre hi havia una minyona dormint a prop d'ella, però la senyora només volia ser atesa per mi, així que la noia l'únic que podia fer és trucar-me per telèfon. “Consol, vina si és plau. Sento despertar-te, però la senyora Júlia no permet ni que la toqui”. Tan sols volia que la canviés de postura, o prendre algun medicament, o parlar-me d'algun somni, de vegades era la nostàlgia dels seus fills i el marit morts...

—Ai!!

—Què t'ha passat, mama?

—Res, no és res. Tallant la taronja m'he fet un trau al dit.

—Buf! Hauré de conduir jo.

—Ni parlar-ne! Només fa dos dies que tens el carnet.

—Mama, no et para de sortir sang! Trucaré al doctor Minguella.

—He dit que no és res! Res que no s'arregli amb una tireta. Estic bé.

—Doncs ningú ho diria per la cara que fas. Estàs blanca com una morta.

—Prou, Adrià! Para de dir bajanades!

—No t'emprenyis. Només dic el que veig. Tu mateixa hauries de reconèixer que no tens bon aspecte.

—La veritat és que no he dormit gaire. I a sobre no he parat de tenir malsons... Però no t'amoïnis, amb un cafè ben carregat estaré de primera. D'altra banda la ferida no és greu.

Entro al lavabo, fico la mà sota l'aigua però el dit no em para de sagnar. Serà un mal presagi? Una premonició?

El mirall em torna una imatge que no m'agrada, potser començo a penedir-me del que vaig fer... Maleïda consciència. Però què podia fer jo? La senyora Júlia em va obligar... Tanmateix potser m'hauria d'haver posat més ferma, però ella... Prou, Consol! Treu-te aquestes idees del cap. D'aquí a poc serà el final d'aquesta existència vulgar i monòtona, l'Adrià tindrà el futur que sempre ha somniat... Ens ho mereixem!

Tot aquest temps he fet tot el possible per distreure la senyora Júlia. Al començament ho aconseguia. Tenia amics amb les mateixes aficions: la natura, la història i la viticultura. Fèiem excursions, la portava amb la cadira de rodes pels boscos de Poblet, com gaudíem contemplant aquells arbres centenaris, escoltant els aucells, i observant les empremtes d'algun senglar que mai vam veure, però que sabíem que campava pels voltants. També fèiem

visites al monestir, Fra Tomeu ens descobria els secrets més ben guardats de la història monacal, vam fullejar alguns llibres de la biblioteca, vam veure les despulles momificades del príncep de Viana amb la mortalla de monjo, es diu que va ser assassinat per la seva madrastra... I en època de verema es reunien per comentar com havia anat la collita, com variava la qualitat segons la climatologia i l'èxit que van aconseguir en fomentar les vinyes del raïm trepat; varietat exclusiva de la Conca de Barberà. Era motiu d'orgull per tots comprovar que els seus vins gaudien de la personalitat que dóna la terra.

Però han anat passant els anys i aquella generació havia desaparegut, fins i tot Fra Tomeu ja era mort, la única que sobrevivia era la senyora Júlia. Al poble hi ha joves, els fills dels seus amics, que continuen amb la tradició; ho fan molt bé i se n'alegrava. Però ella es sentia sola.

He aconseguit aturar l'hemorràgia, l'embenat del dit evitarà que se m'infecti la ferida. L'Adrià i jo esmorzem en silenci, el meu fill ha deixat de fer-me preguntes, encara que intueixo que li queden dubtes. Li he explicat algunes coses, però no tot, ja em sinceraré quan estiguem fora de perill. A la seva edat ja sap prou que les mares no som perfectes, però sempre volem el millor pels fills. Quan li parli del meu passat, entendrà que mai he volgut fer mal a ningú.

—Adrià, estàs a punt?

—A punt? Bé, encara no sé perquè hem de marxar d'una manera tan secreta, però sí, estic a punt.

—Ja ho entendràs, confia en mi.

—En tu hi confio, mama; però en qui ens ha organitzat el viatge, no tant.

No entens que si ens passa qualsevol cosa ningú sabrà on som?

—No ens passarà res.

—Mare, com tens el dit?

—Bé del tot, ja et deia que no era res. Comença a baixar les maletes al cotxe que de seguida marxem. El maletí no cal. El portaré jo mateixa.

En una tarda d'hivern, la senyora Júlia em va indicar on tenia guardat el maletí de les joies que li havia regalat el seu home pel naixement del seu fill gran. “Que et semblen Consol? T'agraden? Podrien ser teves”. Pensava que tenia la intenció d'agrair-me el meu esforç per fer-li la vida més fàcil... Tot el contrari, volia que l'ajudés a morir. No feia més que burxar-me, al començament hem negava amb totes les meves forces, la meva educació catòlica pesava molt. “Això que em demana no es pot fer, la vida només ens la pot prendre Déu, senyora Júlia” Però ella no parava de queixar-se que tal com estava no era vida. El marit i els fills morts en aquell terrible accident i ella totalment immobilitzada en una cadira de rodes. “Viure així és pitjor que estar morta. M'has ajudar Consol, t'ho prego”. Els precs es van convertir en amenaces. “Diré als meus nebots que em maltractes. Ja saps que el Quim és advocat i si li demano, et pot buscar la ruïna, en canvi, aquestes joies seran teves si fas el que et dic”. No tenia més sortida. No dubto que els seus nebots li farien cas.

Recordo l'exclamació de la Lidia quan li vaig comunicar per telèfon la notícia.

—Com que la tieta és morta? Si no fa ni dos dies que li van fer la revisió i estava perfecta!

—Perfecta no, senyoreta Lídia.

—Res que fos terminal, el doctor Minguella em va assegurar que podria viure molts anys encara.

Si alguna cosa bona he de dir dels nebots de la senyora Júlia, és que estaven sincerament preocupats en mantenir-la viva, ja que a causa de la seva incapacitat, eren ells qui manegaven els seus assumptes financers des de Barcelona, a canvi de d'un honoraris més que generosos. Però sabien que tot s'acabaria un cop morta, com no hi han hereus directes, la seva gran fortuna anirà íntegra a una fundació benèfica per cobrir les necessitats socials de la gent del poble, inclosa la casa i les vinyes que han donat tan prestigi a la Conca de Barberà. El testament, que feia pocs dies s'havia fet públic, ho confirmava. Aquests nebots, únics parents que li quedaven, només van poder aconseguir una indemnització, que sembla ser, no els satisfà gaire.

La Lídia i el seu germà Quim van venir al sepeli. Recordo les seves mirades de reüll en l'església durant el funeral, i en sortir, com es van posar a parlar amb el doctor Minguella; no sentia la conversa, però imagino quin seria el tema. Al dia següent vaig saber que la senyora Júlia no seria incinerada, tal com havia deixat constància escrita de la seva voluntat, abans calia fer-li una autòpsia.

És qüestió de dies que se sàpiga de què va morir: Un examen meticolós demostrarà que l'atac de cor no va ser natural. No dubtaran en fer caure a sobre meu tot el pes de la llei.

Vaig adonar-me que l'única opció que ens queda és tocar el dos, algun exili daurat on no ens puguin trobar mai. Per això, he hagut de buscar antigues

amistats, no serien gaire recomanables en altres circumstàncies, però ara són les úniques que em poden donar un cop de mà, especialment la Daniela.

Quan em va contractar la senyoreta Lídia, poc després de l'accident, vaig tenir sort que no demanés referències, doncs no puc presumir d'una història del tot neta. Només el meu home coneixia el meu passat delictiu, i s'ho va emportar a la tomba.

Jo era gairebé una criatura quan vaig anar a Barcelona per estudiar; em vaig ajuntar amb uns "ocupes" que cultivaven i venien "maria". Jo no prenia drogues, ni tan sols fumava, per mi no era més que una aventura emocionant. Es va acabar el dia que va entrar la policia a la casa ocupada, en aquell moment estava sola perquè m'havia de preparar per un examen que tenia al dia següent, els agents van trobar les plantacions de marihuana al pati interior i uns quants quilos de producte elaborat. Evidentment, el meus companys, quan tornaven a la casa en veure el cotxe de la patrulla policial, van girar cua tan ràpid com van poder, només jo me les vaig carregar totes.

El meu home era ben conegut al poble com un bon treballador i bona persona, ningú es podia imaginar que s'hagués casat amb una ex presidiària. Quan em vaig quedar vídua i amb un nen petit, la feina que em va oferir la senyoreta Lídia, em va venir molt bé.

Després ja vaig adonar-me que seria més que una feina, em vaig convertir en les mans i els peus de la senyora Júlia. La Lídia, com a molt, ens feia un parell de visites a l'any. Amb el senyor Quim, potser vaig tenir tres o quatre converses telefòniques en tot el temps que porto tenint cura de la seva

tieta, mai es va apropar al poble. No els critico, però he sigut jo qui me n'he ocupat de la seva tieta durant tos aquests anys.

He de dir que la gent que trobes dins de la presó, no és tan diferent com la que et pots trobar fora, pot ser bona o pot ser dolenta i jo vaig tenir sort. La Cari, una prostituta que coneix molta gent important i la Daniela, una dona que va ser capaç de fer-se passar per una comtessa amb influències i que va enganyar persones adinerades que encara ho volien ser més. Les dues em van protegir quan érem a la presó i ara em poden ajudar. Elles coneixen secrets comprometedors de persones importants i s'aprofiten. Gràcies al seu ajut, he aconseguit els contactes per vendre les joies i poder pagar el viatge i les noves identitats.

Torno a entrar en l'habitació, em poso les sabates, baixo la persiana, dono una última ullada... Tota la vida treballant com una negra, em mereixo una mica de felicitat. He sigut jo qui se n'ha ocupat de la senyora Júlia, li he dedicat més temps que a al meu propi fill. He fet sempre la seva santa voluntat, fins el final... Què representen unes poques joies per aquella colla de parents cobdiciosos? Res. Per nosaltres, un futur.

Amb l'abric torno a llençar a terra el llibre, el llibre preferit de la senyora Júlia, el mateix que em va donar la Lídia just el dia del funeral. Veig que s'ha quedat entreobert en la pàgina trenta dos: *“Martha N. era un objeto aplastado e inmóvil que había sido expulsado de su coche después de chocar con un camión al que le fallaron los frenos”*.

...

De sobte, el malson de la nit em retorna. Veig uns bombers que tallen la xapa del nyap en què s'ha convertit el cotxe, la carretera plena de policies que desvien el transit, treuen algú ferit, l'entren a l'ambulància. Tots corren davant d'una altra persona que està estesa a terra, és una dona... La dona que hi ha estesa a terra sembla que soc jo, podria ser jo... Llavors, el que s'han emportat a l'ambulància, és l'Adrià? Com està? És greu? És morirà? L'ambulància marxa. La persona, que penso que soc jo, espera arraulida entre unes roques. Algú s'acosta i l'examina... Sent unes estranyes paraules.

—No cal córrer. La dona no ha sobreviscut.

Déu meu! Aquest malson que vol dir? Déu meu!!

—Adrià! Torna a casa! No podem marxar.

—Què? Què ha passat?

—Torna, t'ho explicaré tot.

L'Adrià em mira espantat, no faig bona cara, segur. El faig seure. Agafo el mòbil, he de trucar a la Daniela, la conversa es breu: Que anul·li la operació de venda, el viatge, tot, és qüestió de vida o mort, si m'he d'enfrontar a la presó, m'hi enfrontaré, però no posaré en perill la vida del meu fill. La Daniela no entén res, em diu que m'ho repensi, que tinc molt a perdre, que els antecedents penals no m'ajudaran. Pregunta què pot posar en perill la vida de l'Adria. Li contesto que no li puc explicar per telèfon.

Medito uns segons sobre aquesta decisió meva, no la podria explicar per telèfon, però, ni tan sols en persona sé com fer-ho. L'Adrià espera tens, amb els ulls oberts, en silenci.

—He tingut malsons durant tota la nit. M'he anat en recordant poc a poc, és una premonició terrible. Teníem un accident, xocàvem contra un camió, el nostre cotxe destrossat rodolava fins un camp de vinyes i...

—Però, mare! Com pots creure en aquestes coses?

—És que no tindria d'haver fet cas a la senyora Júlia, tampoc hauria d'haver acceptat això—. Li ensenyo el maletí.

—Em tens totalment despistat, mama. Que té a veure el malson, amb la senyora Júlia i amb aquest maletí?

Li ensenyo l'interior.

—Ostres!! Son bones?

Li parlo de tot, del meu passat, de la meva relació amb la senyora Júlia, de com ha anat tot. Quan acabo amb la meva història, l'Adrià roman una estona en silenci, assimilant el que li he explicat.

—Ostres, ostres, ostres!!— exclama amb força— Que la eutanàsia encara no està permesa en aquest país, mama... Hi ha alguna gravació que demostrï que t'ho va demanar ella?

—No, és clar.

—Doncs el mòbil també serveix per això, mama!

—No se'm va acudir.

—Bufff! Com a mínim t'ha deixat per escrit la donació de les joies?

—Com vols que ho hagués fet? No podia escriure.

—No ens posem nerviosos... A veure... El malson no és més que això, un malson.

—I si és una premonició? Podem morir els dos!

—Mama! Si és una premonició ens morirem igualment.

Sentim el timbre de la porta.

—Deu ser la senyora Teresa que s'ha tornat a despertar— diu l'Adrià després del sobresalt que hem tingut els dos.

Apareix el doctor Minguella, despentinat, amb la roba bruta de sang... Explica com el van avisar de matinada d'un greu accident a la carretera entre l'Espluga de Francolí i Montblanc.

—...Sembla que el camió s'ha quedat sense frens i ha impactat de front contra un turisme que ha caigut destrossat sobre un camp de vinyes. Dels dos ocupants, un va ser rescatat encara amb vida i traslladat immediatament en ambulància a l'hospital de Sant Joan de Reus. Em vaig apropar a la dona que conduïa. La meva sorpresa ha sigut majúscula en veure qui era... La Lídia Montagut, la neboda de la senyora Júlia... No he pogut fer res per ella, havia resultat morta a l'acte. Mes tard he sabut que l'acompanyant era el seu germà, que al final també a resultat mort abans d'arribar a l'hospital.

L'Adrià i jo ens quedem en xoc, sense poder obrir la boca. El doctor Minguella continua dient:

—Penso que ho havies de saber, Consol, ja que els germans Montagut sospitaven que havies enverinat la seva tieta i per això van demanar una autòpsia.

—Ai, Déu meu!

—No t'espantis. M'acaba d'arribar el resultat i és negatiu. La senyora Júlia va morir per un infart de miocardi real. Sí Consol, quan vaig entrar a l'estança on la minyona la va trobar morta, vam trobar un got trencat a terra i el líquid escampat al voltant, es veu que no li va donar temps de beure la poció,

va tenir l'atac just abans. Vaig ordenar a la minyona que fes una neteja minuciosa.

—Però... Així vostè sabia que era...

—M'ho ensumava. Saps una cosa, Consol? Abans que a tu, ja m'ho havia demanat a mi. La entenia perfectament, la seva qualitat de vida empitjorava dia a dia, però jo no em volia jugar el meu futur. En canvi tu et vas atrevir, potser era un error, però amb bona intenció. Em consta que ets una bona persona.

—Gràcies, doctor.

—No es mereixen, jo no he fet res, tot ha sigut cosa del destí. Com l'accident que han petit el germans Montagut. Saps que ha sigut en el mateix lloc on el va tenir la senyora Júlia i la seva família?

—No!... És veritat?

—I tant. Com també és veritat que en aquell temps la policia va descobrir que algú havia manipulat el cotxe. I els principals sospitosos eren La Lídia, el Joaquim, o els dos plegats, però no en van trobar proves.

—Ja t'ho deia, mama. D'aquest parell no hi havia ni un pam de net.

El doctor Minguella s'acomiada.

Per la finestra es veu com comença a clarejar. L'Adrià s'hi aboca per contemplar el nou dia.

—Mira, mama, la porta del jardí de la senyora Júlia està oberta i entren un grapat de treballadors. Aviat tindrem el Centre Cívic pel poble.

—Me n'alegro.

—Suposo que ja no és necessari que marxem.

—No, Adrià, no és necessari.

—Encara que podem passar uns dies a la Cerdanya, però aquesta vegada de veritat.

—Si vols sí, podem anar. Podem fer el que vulguem.

.....